

LO PAPU DEL ANARQUISME

Los poderosos y privilegiats de tota mena que digerian tranquilament en l'actual ordre social lo fruit de sas rentas o privilegis, se despertaren lo dissapte passat al matí que la camisa no 'ls arribava al coll, per temor de no tindre lo coll prou segur demunt del cos.

Y la cosa no era per menos. Segons perles oficials, a Jerez havia brotat una gaspina d'aquesta revolució tan tremenda que amensava ser la última, pero deixant molt y molt entera a totes las conegudas fins avuy, inclòs la francesa del sigle passat y la Comuna de París del any 1871.

Si a Jerez, ciutat importantíssima de més de 60,000 habitants, se presentà d'improvist un exercit d'anarquistas, y assaltant la població, atacaren los quartels, la casa del Ajuntament y la presó, y de pas, sisix com per via d'entrenament ó d'ensaij, tallaren lo coll d'algun burgès que sortia del teatre.

Això, dir aixis a la lleugera y com qui no fa cas de la cosa, verdaferament resulta de un gust fort y casi casi horripilant: ¡com que de tallar colls de burgesos podrís agafarsen lo vicil y ves qui fora que podria atrevirsc llavors a anar al teatre...

Mes tan bon punt un se proposa profundisar en aquest assumpte, ja es altra cosa: per un costat fa riure 'l fet per las proporcions que se li ha volgut donar, y per l'altre la plorosa pensant ab las causes que hajan pogut determinar lo.

Lo que per ara sembla cert es lo següent: Lo divendres darrer, alia a las onze de la nit, varios grupos de treballadors del camp entraren amotinats dintre de Jerez cridant ¡Viva la anarquia!

Tot lo que passa d'això no se 'n pot treure l'aygua clara, ja que comensant pel número de sublevats, que sembla údria de ser lo que aproximadament més podrís precisarse, resulta que hi ha qui diu que no arribaven a cent, y altres que assegura que passaven de cinc mil. L'Anonimo ara a averiguar si no teniu res més que fer! Y aixis es tot lo que per ara 's diu de la intenció de Jerez.

Mes anem a capigolar en lo camp del reclotí, y pot ser ne dedubirem alguna cosa profina.

Lo govern diu que las autoritats de Jerez ja tenian coneixement anticipat de que s'anava a produhir aquella intenció anarquista. ¡Oia, oia oia!

De mode que las autoritats ja sabian anticipadament de lo que 's tractava? ¡Y deixaren que 's revoltessen poguessen degolliar tranquilament algun burgès al sortir del teatre? ¡Y deixaren que una quantitat centenars d'aminats, sense armament, plan al concert, fossen durant un parell d'horas amos d'una població de més de seixanta mil habitants, y fins que s'atrevisen (segons diuhem) a atacar los quartels de la tropa, la presó y la casa de la ciutat? Aquesta sí que son bona.

Perque una de dos: si 'l govern estava prevngut, sabent lo que anava a succehir, no era possible que 's sublevats prenguessen la ofensiva com sembla ves pendre al primer moment, no paga de que las autoritats haguessen expressament deixat pendre proporcions a la qüestió, pero luego fer veure que qui sab lo que havien fet. Y si en cambi las autoritats no sabian res, y 'l fet va produhirse per sorpresa, cal pensar lo que succehiria algun dia que anés de debò, es a dir, que un gran part del poble obrer intenció ferne alguns de las noves, quan tan poca gent, sense armas, plan al concert, ficants de cop y volta dintre una gran ciutat, logareren lo que logareren sens elements per logar res.

Mes de qualsevol modo que als que s'haja produhit aquest suces, que anomena clar a las classes dominants las causas que 'l han portat: Lo fact no 's va acordat del dejá, diu l'adagi. Mes a això també a hi pot almir que 's dehi pot donar una mala digestió al fact, dihem nosaltres. Y no sintoma, una gaspina d'això es lo que h'aguenat a Jerez, segons nostre modo de veure y de jutjar aquells acontecimientos.

La Anarquía es un dels passos més richs de Espanya, pero es aquell també abont la propietat sens més poch reparadi, trobantse aglomeradíssims en contades manx. Això fa que 'l be de la abundancia vols resulti pels senyors

deis terrenos, los quals, aglomerantho tot, han fet que 's jornals dels infelissos treballadors de la terra quedin també reduhits a la més mínima cantitat possible. Als cortijos de las provincias de Málaga, Cádiz y Sevilla no es cosa nova guanyar de dos a tres rails por jornada de catortze a quinze horas de treball, més lo trabaditional pa de fanch y l'ajo frito. Això darrer vol dir que 'l fabulós sou mencionat a hi afegeix un panet que de tot es fet menos de farina de blat, un raig d'oli del més doient y una cabbassa d'alia. Aixis viuhem los treballadors de la terra, y gracias a tals condicions de treball sos senyors son casi tots milionaris. ¡Quin goig pot tenir la vida del pagés andalús en tals condicions? A més, pera obienir tals jornals, té casi sempre de deixar sa familia y anarsen a viure als cortijos per tal ó qual temps.

Y si aquest obrer arriba algun dia a saber que ell es una part integrant de la humanitat sens la qual no hi hauria vida possible... ¡com voléu que 's puga resignar a sa situació, y que no 's llensi, encor que no més sia per esprit de venjança, a empresas, no dich jo tan descabellada com sembla la de Jerez, sino a altres de molt més pijors y terribles, encor que sia presentant la dimissió de la vida, en una societat que no 's deixa cap medi racional de viure dignament?

Donchs en aquestas causas tenen d'estudiar-se en primer lloch los efectos dels successos de Jerez.

Y si pera completar lo quadro passém dels movils obrers que determinan aquestos moviments als movils gubernamentals pera aprofitarse d'ells, no son pas menos interessants e instructivas las ensenyansas que d'aquestos últims ne podém treure.

Ja havém insinuat al principi lo sospitós del concepte de que la autoritat estés enterada del moviment projectat, y no tan sols no hagués tractat previament d'impedirlo, sino que, pel contrari, li concedís tot lo temps necessari pera manifestarse.

¡Es que potser convenia als plans del govern que 'l moti de Jerez arribés a pendre peu fins a cert punt? ¡Tal vegada! ¡Qui sab!

Lo aficionat que son tots los governs, y com més reaccionaris més, a fer veure que ab sas midas y enciergas salvan a la societat d'un gros perill, es cosa que 'ns fa meditar molt sobre 's successos de Jerez y que 'ns fa posar uns ulls com unas taronjas sempre que 's tracta de moviments més ó menos descabellats y que no tenen cap resonancia.

Precisament governant los conservadors se representà a Madrid la comedia tragi-ridícula del carrer de la Fresa; ells també foren los inventors de La Má Negra, precisament també de Jerez, valente d'un crim vulgar y comú pera justificar igníficas persecucions contra honrats treballadors; recordem de fresch los petards de quincalla del Maig passat, quin procés encara dura y sembla dormir lo somni del just; y en fi, tantas y tantas vegades havém vist la pericia gubernamental sortir a salvar la societat zafant lo cap d'una suposada hidra revolucionaria, que ¡m'escamo! sempre que no veig clar lo joch, y 'l joch no 'l veig may clar en motins, sino en lo que poden ó podían ésser verdaferas revolucions.

Ficemnos en que ara 'l govern, ab motiu de un empatis y a pesar de tindre a son costat la gent dels quartas, s'ha trobat que tot eran desconfianças a son entorn, y en que la qüestió económicca 'l olega fins al punt d'amenassarli la vida. ¡No podria ser, donchs, que algú de sos pericals, volent ferli un favor, n'hi preparés una pera que luego puga donarse fums de salvador de la societat, librant d'un horrosos cataclisme (estil burgés) a la patria, a la familia, a la propietat, a la religió, etc., etc.?

Donchs en això pot estar la segona part de la mare dels dos del acontecimientos de Jerez.

En primer lloch, motiu d'origen: la miseria, lo malestar, la fam del obrer del camp a Andalusia. Segonament, motiu de manifestació dorsdera: determinadas conveniencias, certas rahons d'Estat, que 'n podríam dir, d'alguns caticues amichs de la actual situació.

Tal es lo botó de mostra que 'ns ha semblat veure en los acontecimientos de Jerez, y als anarquistas convé vigilar y tindre seny pera que ab semblants mostris no 's embottonin gust de sos enemichs.

Alella 15 Janer de 1893.

Parabroteat Director: Se feya l'altre dia al matí un enterro catòlic en aquesta vila, y estantes tres individus ben nets de cistell a la portada d'una casa sense treure la gorra quan passava la creu y demés mostris pladones, lo vicari que ara tenim, que es un que entré lent lo bon Jan, pero que entre ell y 'l guerrero que abans teniam, si 'm fan trisar d'entre 'los dos no 'l tiro ne prenc cap, se n'andá fret al grupo dels deslançats, y passí lo següent:

—Fes lo favor de llevarse la gorra tots tres;—digué ab veu de mando 'l vicari.

—Jo no me la vull llevar,—contestà 'l vicari,—per una cosa en la qual no hi crech.

—Això es una indecencia,—replí 'l vicari.

—'L indecent et acás serà vosté,—obligó de resposta.

—Déixat estar a n'aquest flauto,—afegi un altre dels heretjes,—que diu això perquè deu haver ben camorrat.

—No senyor, si equivoque,—contestà 'l vicari,—encara estich delit, pero després d'aquest enterro ¡tinch de anar a dir la missa.

—Donchs home,—li replí 'l segon heretje,—al té feyna vagi a ferla y no 's hiqui allí abont no 'l demanen.

Lo vicari s'encent com un misto y contesta acolorit: —Si tingués dos testimonis de lo que ara diheu os farie ficar a la presó.

Y 'l tercer heretje, que fins llavors havia estat callat, repit al moment li replicà.

—Prou, home, prou. Pero també podrian venirne de altres que 'l troguessin del mon a vosté. ¡Que pense que no pot tornar l'any 35?

—No senyor, perquè l'any 35 ja ha passat.

—Donchs espavilis que no 'n vingui un altre de pitjor.

Al vicari se li posà la cara de color de pell d'estarbigina, y al punt que anava a obrir la boca pera contestar, los que portaven lo dol del enterro s'hi barrejaren, lo agafaren, l'aconsojaren y se 'l emportaren. Y aixis acabà la comedia, a la que ja posaré 'l comentari 'l lector.

CAPARRIUS.

Vilanova y Geltrú 15 Janer 1893.

Molt Sr. meu: Vaig a posarli en coneixement un acte que tingué lloch en l'Ateneu de Vilanova y Geltrú lo divendres prop passat.

De lo que que tres n'hi, mentres espavelen lo mestre pera comensar la assignatura de Literatura, un d'ells se tregué de la butxaca un exemplar del últim número de LA TRAMONTANA y 'l ensenyà als sos companys, quan de sobte vingué 'l mestre Sr. Saburi y los hi arrencó de las mans dient que aquell periòdic no 'l podían llegir y que 's que 'l llegien eran fotos de copiat, lo que motivà una protesta dels boys, reclamant lo dret de la veritat de lo periòdic a 's 5 cèntims que li constava, reclamació que fou contestada practicant dit Sr. Saburi un agut de fé, cremant lo periòdic antillanant en presencia dels deixebles.

Ara bé, la institució del Ateneu es purament lliure, en ella tenen cabuda tots los periòdics, desde 'l més retragut al més avantat en idees: ¡per què permet la lliure llibertat per professar a un intruq que li constava, que present d'agostar als alumnes ab la seva moral, en perjudici de la moral universal! no estaria més en caràcter aquest mestre que exercís d'apaga llums ó de tirs d'un cartrotí!

Esperém que la Junta farà posar a ratlla a aquest congrés! A hi de que no repetitís aquellias valentias en una institució lliure com l'Ateneu de Vilanova y Geltrú.

Prou per avuy y disposi de son servidor y amich

ESCOMUNICAT.

Sitjes 10 Janer de 1893.

Sr. Director: Los conservadors d'aquesta vila son del morro fort, com se sol dir. Los seus primers traballs varen ser de buscar dos firmants per s'empenjar dos còpies de la majoria republicana del Ajuntament, quin resultat de las firmas hi varen obtenir, pero ¡pobretal no sabian pas lo que feyan. Alguna Sr. Director, que 'm concebia de la miseria va tenir la berra de fer armar al brigata, d'home que las armes que recollia eran pes que la profumó de Gorpas se veués més boncorre de aguantar may que 's autoritats; ¡no diguyes! ab quin afany devia mouer la berra i'maguyes aguyes.

També caléu que 'l dia de Rays, en lo subé de bell del Prado Suberones, hi va haver un hall de mescaras, y 'l ciutadà Carbonell, mestre de P'arquista, va fer un programa que resumeya 's bella que tenien de ballarse, companyat del nom que tenia cada un d'ells. Donchs boncorre se presentà 'l diputat del jutjat y denuncià 'l programa perquè 'l jutge li hauria menat aze. ¡Y may diria per què li no val a zure! perquè d'ay a'americanas Memorias d'un gr. civil, s'eschotà 'l estrangulador, s'americanas La Fupinada y... en fi, una mar més per aquest sentit. Am pregunto: ¡què li sembla aquesta denuncia! ¡no 'hi ha fins pera fer riure a un mort! donchs si, Sr. Director, això ha fet lo jutge.

Disposi de son servidor

CEL B'ELLA.

¡PRET!

(MORÓLICA M'EN PRELAT)

Això no pot pas seguir!
¡Temp del call! Si això durava
demés matins m'embarcava
per l'Àfrica. ¡Quia peute!

«Ea que no 's pot donar un paí!
Tant solís 's està ho el solí;
Però tant curts al capítol,
quedas fret pitjor que les gles.
Y al casí no pots suarhi.
Allí no 't passen cap son,
y avuy dia qui no 's meu
no guanya al 'l necessari.
Ja 's dich lo que hom arribes
a un punt que no 'hi desampere
sempre 'as treudo sota tegu.
¡Vaya un hivern deducati!
Quan se topes dos amicha,
tots dos diuben lo mateix:
«Quin fret que fa! 'N hi ha un feix!
Lo que no hi ha son s'abrica.
Parlem be d'abrica 's hi han.
Sobretot, serrichs, pella,
ner tot jo 'n veig a porella...
fins ne venen al Encant.
Mes d' aixó no 'n treurém res:
poch es que sis apardors
hi hagin s'abrica de tota colors
si 'l que faltes son d'ora.
Jo 's tinc cap, ¡quin cas!
«Una capa tot ho tapa.»
La meua tot ho destapa;
més que capa es un cedís.
M' hi dono dos o tres vols,
l'astro quant puch la pobral
Qua més 'l astro més 's obra
de tota sos fests. ¡Son molts!
Encar que ningú ho diria,
perque sembla un perulari,
caticn suscriu al diari...
d' una sociolateria.
Siga com siga, 't fet es
que 'l llegiste. Dias fa
que solemment sab parli
d'aquests frets tant... extranger.
Que a París tot 's ha glaasat;
que al riu Sena 's hi petina;
que a Londres tot es sobrina,
que 's conega 'l Liebreget;
que a Nissa de nit y dia
fa més fret que a Dinamarca,
que els estatus del Parc
totes tenen pulmonia.
En fi, vau, ten estipe
aqueix fret extraordinari,
que sols lleges 'l Diari
un home ja 's encotipa.
Un consol me queda sol:
quan en la Siberia penso,
que aquí se caló 'n conveno.
¡No deixa de se 'n consoli!

LA MALL.

Génesis probable y racional de lo de Jerez:
Al mati las autoritats detingueren y emprasonaren, ellas sabrán per qué, a vários dels més coneguts companys entre 'ls anarquistas. Aquestes presons sembla que esclairen a molts dels que professavan las ideas dels detinguts, y de cop y volta, sens més ni més ni preparació ni elements de cap género, entraren de fers en tropell a la ciutat ab l' objecte de posar en llibertat a sos companys.

Y aixó sembla que es tot.
¿Qui es, donchs, lo verdader autor del conflicte?

Lo díllens d' aquesta setmana toró a funcionar lo galliner nacional, presidint le gabia dels gallis velis lo qui portá las gallinas de Sagunto, verdader pare y padri de la criatura quina vida allí se celebra.

Varios papa-galls han comensat la xerrameca, y segons anuncian los períodichs no hi faltarán funcions divertidas y pasatempsos entretinguts. Sempre será un convol pels obrers sense feyna que vulgan anarhi a entretindre la gana.

Lo govern assegura que sabia y resabía lo que anava a succehir a Jerez.

Però vetaquí que al arribar a Madrid los primers partes de la bullanga, en Cánovas, jefe del govern, ja era al lilit, lo ministre de la Gobernació ja dormia, lo de la Guerra estava entre llansols, y 'ls subsecretaris d' aquestos ministeris feyan lo mateix.

Vaja, que si ho sabían, ben be que ho dissimulavan.

Y fins potser se n' anaren a jeure per temor de revelar lo gran secret a ningú.

Molts períodichs conservadors diuben que la principal culpa dels successos de Jerez la tenen los antecedents que hi ha a Espanya de conspiracions y de sublevacions.

Vamos, que 'ls anarquistas de Jerez han pres exemples del 3 de Jaer y de Sagunto.
Si no que no 's deyan Martínez Campos ni Pavia.
Y sobre tot, no han guanyat.
Ni podían, que encara es pitjor.

Ja ho ha dit lo govern: será inexorable ab lo de Jerez.

Los consells de guerra funcionan ràpidament, y no será estrany que dintre pochos dias 'l anarquisme espanyol tinga martirs que venerar, com los té ja 'l anarquisme dels Estats Unis.

Y aixís dirán los conservadors que haurán salvat la patria, sens adonar-se (pobrets) de que qui porta la gangrena al cos es del tot inútil que se li talli un ungla.

¡Van comprenent mos lectors per qué se deia durar tant 'l algarada anarquista!
Com s' hauria pogut salvar la societat si no s' hagués fet aixís!

Gran mida salvadora que 's diu que van a pendre 'ls conservadors para evitar la reproducció de successos com los de Jerez.

Se donará una estreta de colli a la llibertat de la premsa obrera; y quatre cargolades més a la que s' disfrutava en los meetings exposant ideas d' emancipació de la classe treballadora. Y ab tan salvadoras mesures... lo mon quedarà convertit en una bassa d' oli... de vidriol.
Ells si que, en tirantse per la pendent de ter disbarats, no hi ha qui 'ls passi la mà per la cara.

Que 'ls aconteixements de Jerez los ha portat la gana? Donchs ells hi posan remey aplicantli llenya.

Es atjó de l' un foch treu l' altre, elevat a la quinta potencia d' art de gobernar pel sistema conservador.

Poch joch que diguém ha donat en nostre municipi la qüestió de la reforma interior de Barcelons.

Per si 'l concessionari ha cumplert ó no ab las condicions de la concessió, a la Casa Gran han armat los regidors gran camorra, acordant-se al final que per ara lo concessionari vagi tirant com puga y vulga.

Y com jo no tinc cap casa per tirar a terra ni per aixecar, dich que allà ells se las arreglin.

Que 'l dia que 'l poble obrer prengui bass en aixó de las reformas, ja será altra cosa.

Dintre pochos dias, tal vegada aquesta mateixa setmana, s' aixecará 'l infamant patibul a Barcelons ó en sos vols, per' agarrotar en ell al criminal Isidro Mompert, que ja ha sortit del penal de Santonya abont sufris condemna para venir aquí a sufrir la última pena.

Partidaris acérrims de la abolició de la pena de mort, y més en una societat en que ella mateixa es casi sempre la inductora del crim per no donar medis de viure a tothom, deplorém y sentim 'l espectacle que 's prepara, aspirám a un ordre social que 'ls fassa impossibles.

Noticia d' actualitat:

S' está procedint al cambi de las espasas que actualment usa la guardia civil de caball, substituintlas pels sabres de curva del modello del any 1860.

Se veu que ja se previst que a la benemérita montada se li té de girar feyna contra masses d' obrers, y las espasas actuals no devían ser arguments de prou consció.

Ab aquestos dias de pluja y fangeig los tarugos de la Ramba han donat diversió a molts a cambi de sustos a alguns, puig las cayguadas han anat ab una abundancia com si las disposés la providencia.

Un company nostre de redacció lo dimecres al mitj dia hi pegá una relliscada de deu ó dotze pams cayent més llarch y gros que no era, esborrant-se un braç, una cuixa y una mà.

¡Tot sia per la bona memoria d' en Rius y Tauler!

Los reformistes y los conservadors metz han passat a ser tan bons companys polítics ab aixó del retorn d' en Romero a la casa papral canoviana, que a molts puestos van sericlistes

poch menos que a cops de puny, que es ó sembla una benedició sílvica.

A Gracia mateix, sens anar més lluny, los primers han tret del Ajuntament als segons, y s' ha armat tal zafarranxo ministerial que la partits d' oposició no poden per menos que dir abí me las ten todas.

Aquesta gent ni menjant del tros poden estar quietes.

Es tanta la gana, que quan tenen la camolla disputant pels tallis.

¡Com cadascú vol lo millor per ell!

Uns comissió de mestres d' escola visitá al ministre de Foment, interessantlo para que procurés fer pagar los atrosos a tan desvalguada classe, a la que 's deuben més de vuyt milions de pesetas.

No sabem si 'l ministre va contestarlos que prenguessin paciencia.

Peró si que hauria pogut ferho.

Y fins alegrihi que 's fessin capellans ó freres y cobrarian prompte y be.

Ha comensat ja la interpelació política en las Corts.

De tot lo dit fins ara se 'n treu en net que 'l govern fa lo que vol, a cambi de luego delzar que cridin un xich las oposicions... y continuar lent lo mateix.

Que aixó es lo joch de la política parlamentaria.

Contestat lo Sr. Romero Robledo al senyor Maura en las Corts ab mitj de la interpelació política, ha dich que h' entrat novament al partit conservador... perque li ha donat la gana.

Aquesta vegada si que no es licit dubtar de la reititut d' intencions del Sr. Romero Robledo.

Y de la noble franquesa ab que las ha expotadas.

Per deferencia a un company en perlojisme y sense entrar ni sortir en la qüestió, publicuém la següent carta quins inserció se 'ns prepa:

Sr. Director de La TRAMONTANA.—Barcelona.

Mi estimado colega y compañero: Con entusiasmo he leído en La Guerra Social unos afirmaciones respecto a la agrupación socialista denominada Democracia Social y a mi persona que me obligan a explicar la inutilidad en las columnas de su periódico, y lo hago con tanto mayor gusto cuanto veo que vosotros del campo anarquista sabéis tratar a los correligionarios socialistas con mayor justicia que los míos representamos del esmerismo español los señores Iglesias, Querido y otros, instrumentos inconscientes de la reacción monárquica.

La Guerra Social se ha atrevido llamarme segun de Rude Gorrilla. Si he querido insultarle con eso, no puedo hacer nada más que protestar de tan inoportuno pensarlo y suplicar a los socialistas de Cataluña que juzgan como se merece este inauditable proceder; sin embargo, sólo recordaré aquí un hecho, y es que los demócratas socialistas reaccionaron el 1.º de Mayo de 1890 veinte mil obreros en el barrio del Baer Rico, más una que los amigos de La Guerra Social se quedaron apuradamente en sus casas, teniendo conflicto con la policía y enemistades con el gobierno, que en efecto, denunciado sus iras contra los sindicalistas de aquella imponente manifestación obrerista y partidaria.

Estos como ahora he llido en algunas revistas socialistas de pelabr cosas aseguraciones inofensivas, pues en la práctica son los más tímidos y apurados, y tanto aprovechan a la reacción para jugar con el concepto rojo, por sus placidas relaciones con los gobiernos monárquicos, mientras que yo me encontré durante seis semanas en la cárcel por tener el Sr. Aguilera, entonces gobernador de Madrid, una o tres manifestaciones de la Democracia Social.

Desde el órgano de mi propiedad y dirección El Diario Merciano he hablado detenidamente del estudio «Los Partidos Socialistas Españoles» publicado en La Tramontana; aquí sólo diré que la sección y agrupación socialista titulada «Democracia Social» ha publicado varias revistas y una Biblioteca de de la exposición y propagado su programa propio y original, como no lo poseen los imitadores ciegos del socialismo alemán. En la actualidad reflejan las aspiraciones demócratas socialistas los periódicos El Cristal, de Alicante, El Diario Merciano y La Unión Republicana de Marsella, y demuestran de que respuesta en Madrid el diario El Radical.

Respecto los demócratas socialistas entiendo que todas las fracciones del socialismo español lo han expresado claramente por La Tramontana desde el momento de ser fundado en el número diez del número, que en la revolución social y la completa emancipación del género humano de todo clase de imposiciones, de dominación y de consideramos como imposible que a nuestro adversario todo aquello que destruya el espíritu entre nosotros nos pare debilitar nuestros esfuerzos comunes.

Anticipéme las gracias por publicar estas líneas, quedo como siempre de V. afectísimo compañero q. b. n. m. ENRIQUE BARR.

